

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. března 2017 odvolání obžalovaných **V. V. (dříve K.), roz. Š.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, a **M. K.**, nar. XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. neznámého pobytu, proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 2.12.2016, č.j. 2T 133/2016-524 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obou obžalovaných **z a m í t a j í .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byly obě obžalované společně s dříve spoluobžalovanou A. D., ohledně níž napadený rozsudek nabyl právní moci, uznány vinnými přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku, padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 tr. zákoníku (obžalovaná V.) a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (obž. K.), kterých se dle zjištění nalézacího soudu měly dopustit tak, že obžalovaná V. V. dne 12. 11. 2013 obdržela výzvu k okamžitému nástupu trestu odnětí svobody v trvání 40 měsíců do věznice s dozorem, který jí byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 13. 2. 2013 č. j. 3 T 117/2010-2957 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 10. 2013 sp. zn. 8 To 150/2013, poté, co na základě její žádosti ze dne 13. 11. 2013 bylo Okresním soudem v Břeclavi ve věci sp.zn. 3T 117/2010 usnesením ze dne 13. 12. 2013 rozhodnuto o odkladu výkonu trestu odnětí svobody podle § 322 odstavec 3 trestního řádu z důvodu těhotenství na dobu do 26. 7. 2015, s vědomím, že těhotenství bylo ukončeno na přelomu měsíce dubna a května 2014 vědomě a záměrně tuto skutečnost Okresnímu soudu v Břeclavi nenahlásila a nadále od přesně nezjištěné doby přelomu dubna a května 2014 až do 6. 8. 2014 vědomě pobývala na svobodě, aniž by jí cokoliv bránilo v řádném nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, dále poté, co usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 10. 9. 2014 sp. zn. 3T 117/2010 odklad výkonu trestu odnětí svobody byl odvolán a současně dne 16. 10. 2014 jí byla do vlastních rukou doručena nová výzva k okamžitému nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, tak od blíže nezjištěné doby měsíce listopadu 2014 až do 24. 12. 2014 bezdůvodně do výkonu tohoto trestu odnětí svobody

nenastoupila a současně činila kroky k tomu, aby Okresní soud v Břeclavi ve věci sp. zn. 3T 117/2010 uvedla v omyl v tom, že je i nadále těhotná, přičemž však věděla, že v té době těhotná není a aby mohla i nadále bezdůvodně zůstat na svobodě, tak ve dvou případech 17. 12. a 18. 12. 2014 za sebe na gynekologické vyšetření za úplatu poslala jinou ženu, o čemž se dohodla s obžalovanou M. K., která věděla, že v té době již obžalovaná V. V. není těhotná a nechce řádně nastoupit do vězení, obžalovaná M. K. pro účely gynekologických prohlídek dne 17. 12. a 18. 12. 2014 oslovila těhotnou obžalovanou A. D., která rovněž věděla, že obžalovaná V. V. není těhotná a měla by nastoupit do vězení, všechny tři obžalované dne 17. 12. 2014 společně přicestovaly do Valtic, obžalovaná V. V. kromě odměny ve výši 2.000 Kč obžalované A. D. poskytla těhotenskou průkazku na své jméno a svou průkazku zdravotní pojišťovny, obžalovaná A. D., vydávající se za obžalovanou V. V. podstoupila vyšetření v gynekologické ambulanci Nemocnice Valtice u D. S., k čemuž si zde nechala vyhotovit lékařské potvrzení do těhotenské průkazky na jméno obžalované V. V., následujícího dne všechny tři obžalované společně přicestovaly do Jihlavy, kde údajnou graviditu obžalované V. V. měl zkoumat znalec MUDr. Jan Majer, který byl v rámci trestního řízení u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 3T 117/2010 přibrán k vypracování znaleckého posudku, u znalce se obžalovaná A. D., které i za toto vyšetření obžalovaná V. V. přislíbila odměnu 2.000 Kč, opět vydávala za obžalovanou V. V. a znalci předložila těhotenskou průkazku na jméno obžalované V. V. a průkazku zdravotní pojišťovny na její jméno, obžalovaná A. D. však byla dne 18. 12. 2014 v Jihlavě zadržena Policií ČR, následně obžalovaná V. V. do výkonu trestu odnětí svobody nastoupila sama, poté, co se dozvěděla, že je v policejním pátrání až dne 24. 12. 2014 do Věznice Světlá nad Sázavou, která však není k přijímání vězňů do výkonu trestu odnětí svobody příslušná a poté byla Policií ČR téhož dne převezena k výkonu trestu odnětí svobody do věznice v Brně, přičemž k opakovaným žádostem o odklad výkonu trestu odnětí svobody z důvodu těhotenství obžalovaná V. V. Okresnímu soudu v Břeclavi do věci sp. zn. 3T 117/2010 doložila nejméně jedno zfalšované potvrzení o potratu od lékaře B.H., Zittau, Německo, které soudu došlo dne 16. 9. 2014.

Za tuto trestnou činnost byl obžalované V. podle § 337 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s dozorem. Obžalované K. byl podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s dozorem.

Proti rozsudku podala odvolání obžalovaná V., a to do výroku o vině i trestu. V podrobném písemném odůvodnění podaného odvolání, vypracovaném obhájkyň, obžalovaná namítá nesprávnou právní kvalifikaci skutků, které byly zjištěny v řízení před soudem prvního stupně, nepřiměřenost druhu a výši trestu, přičemž v tomto směru opakuje a podrobně rozvádí svoji obhajobu z hlavního líčení. Obžalovaná má za to, že v jejím případě se nejedná o trestný čin v důsledku absence kvalifikované výzvy k nástupu výkonu trestu odnětí svobody. Nalézací soud dospěl k závěru, že obžalovaná byla 12.11.2013, tedy v době doručení výzvy k nástupu výkonu trestu, těhotná. U obžalované zcela absentoval úmysl mařit výkon trestu odnětí svobody, když otěhotněla zcela spontánně ještě před první výzvou k nástupu výkonu trestu odnětí svobody a ani nevěděla, že je těhotná. Obdobně to platí i pro další období od 6.8.2014 do listopadu 2014, kdy závažným důvodem nenastoupení výkonu trestu odnětí svobody bylo opět těhotenství obžalované. Jediné, co lze klást obžalované za vinu, je nenahlášení ukončení těhotenství příslušnému soudu, to však není trestným činem. Pokud

nalézací soud dospěl k závěru, že obžalovaná byla povinna vyhovět druhé výzvě k nástupu trestu odnětí svobody za situace, kdy nebylo rozhodnuto o odkladu výkonu trestu odnětí svobody, obžalovaná má za to, že tento závěr není možný, jelikož ještě před doručením druhé výzvy podala žádost o odklad výkonu trestu z důvodu opětovného těhotenství. O „maření“ lze podle obžalované uvažovat pouze od 19.12.2014 do 24.12.2014, vzhledem k dobrovolnému nástupu obžalované se však o „maření“ nejedná. Obžalovaná nesouhlasí ani s právní kvalifikací skutku dle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku, když závěr soudu prvního stupně, že lékařská zpráva z kliniky v Německu je falešná, zůstává naprosto neprokázán. Je nemyslitelné získat zprávu kliniky o ošetření s podpisem a razítkem na originálním formuláři, navíc svědek K. potvrdil cestu obžalované do Německa, skutkový stav tak zde nebyl zjištěn řádně, o úmyslu obžalované užít „falešnou“ lékařskou zprávu nemůže být řeč, chybí objektivní i subjektivní stránka tohoto přečinu. Obžalovaná má rovněž za to, že v případě, pokud by byla uznána vinnou, lze účelu trestu dosáhnout trestem výchovným, tedy podmíněným odnětí svobody, případně trestem alternativním, a to i s ohledem na délku trestního řízení. Obžalovaná se v současné době snaží vést řádný život, řádně pracuje, pečuje o rodinu a svoji matku. Řádně plní dohled probačního úředníka. Obžalovaná navrhla, aby odvolací soud zrušil rozsudek a sám rozhodl tak, že ji obžaloby zproští, příp., aby jí uložil trest podstatně mírnější, resp. alternativní.

Proti rozsudku podala odvolání obžalovaná i K., stíhaná jako uprchlá. V písemném odůvodnění odvolání, vypracovaném obhájcem, obžalovaná namítá, že soud v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů důkazy hodnotil v neprospěch obžalované. Její účast na přečinu je pouze okrajová a nedosahuje stupně nebezpečnosti přečinu. Z výpovědi obžalované D. je zřejmé, že jednala výhradně s obžalovanou V., která jí dala k dispozici potřebné doklady, účast obžalované K. spočívala jen v tom, že obžalovanou V. s obžalovanou D. seznámila. Nenaváděla je k zastoupení v gynekologických ambulancích a pouze v jednom případě seděla v čekárně ambulance a čekala na obžalovanou D.. Obžalovaná tak navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a obžalovanou K. zprostil obžaloby dle § 226 písm. c) tr. řádu.

Odvolání byla podána včas, oprávněnými osobami a obsahovala veškeré náležitosti obsahu odvolání dle § 249 odst. 1 tr. řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 tr. řádu. Z podnětu podaných odvolání tak odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 tr. řádu napadený rozsudek přezkoumal ohledně všech výroků ve vztahu k obžalovaným V. a K., když jejich odvolání směřovala primárně do výroku o vině, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaných na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Ostatně obžalované to ani nenamítaly. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

Pokud jde o výrok o vině, soud prvního stupně svá skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům

provedeného dokazování, jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění.

Soud prvního stupně zhodnotil důkazy tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do volného hodnocení důkazů soudu prvního stupně, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud se nejedná o případ důkazů opomenutých či pokud není zjištěný skutkový stav v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. To však v tomto případě odvolací soud nezjistil.

Své skutkové a právní závěry soud prvního stupně přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. Skutkové námitky obžalované V. směřovaly pouze do části, týkající se předložené nepravdivé lékařské zprávy od B.H., Zittau, Německo, kterou obžalovaná dne 16.9.2014 předložila v rámci tr. věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 3T 117/2010. Napadá-li v tomto směru obžalovaná V. hodnocení důkazů soudem prvního stupně za situace, kdy nalézací soud své skutkové závěry řádným způsobem odůvodnil (str. 11 odst. 2 napadeného rozsudku), a tyto závěry založil nikoliv na jediném důkazu a nevybočil z mezi ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, odvolání v této části nemůže být již z principu úspěšné. Odvolací soud nejenže hodnocení důkazů, tak jak je provedl nalézací soud, ve světle citované zásady volného hodnocení důkazů respektuje, ale zcela se s ním ztotožňuje a pro stručnost na argumentaci obsaženou v citované části odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.

Ze stejného důvodu nemohlo být úspěšné ani odvolání obžalované K., napadalo-li hodnocení důkazů nalézacím soudem pokud jde o její roli v dané věci. I zde odvolací soud plně respektuje a zcela se ztotožňuje s argumentací obsaženou v odůvodnění napadeného rozsudku (str. 12 odst. 3 napadeného rozsudku). Rozhodně roli obžalované K. nelze, jak namítáno v podaném odvolání, označit jako okrajovou, nedosahující potřebného stupně škodlivosti činu pro společnost.

Správně zjištěný skutkový stav nalézacím soudem se odrazil i v tom, jak tento jednání obžalovaných právně kvalifikoval. Soud prvního stupně zcela správně dle výsledku provedeného dokazování, oproti podané obžalobě, při zachování totožnosti skutku, ve prospěch obžalované V., omezil dobu páčání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku, a to jednak na dobu od přelomu dubna a května 2014 do 6.8.2014 a dále na dobu od měsíce listopadu 2014 až do 24.12.2014, když dospěl k závěru, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalované V., že v rozhodné době byla celkem 2x těhotná. V prvním citovaném období, tedy od nezjištěné doby přelomu dubna a května 2014 až do 6.8.2014, se obžalovaná V. trestné činnosti dopouští ve variantě „jiným způsobem se neoprávněně bránila nástupu výkonu trestu odnětí svobody“. Nutno přisvědčit podanému odvolání v tom směru, že za situace, kdy bylo usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 13.12.2013, sp. zn. 3T 117/2010, rozhodnuto o povolení odkladu výkonu trestu odnětí svobody dle § 322 odst. 3 tr. řádu, pominula platnost výzvy k nástupu výkonu trestu odnětí svobody, která jí byla doručena dne 12.11.2013. Co do objektivní stránky však obžalovaná naplnila skutkovou podstatu žalovaného přečinu právě tím, že jí bylo známo, že důvod pro odklad výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu § 322 odst. 3 tr. řádu ukončením těhotenství u ní odpadl a záměrně tuto skutečnost Okresnímu soudu v Břeclavi nesdělila. V období od nezjištěné doby

měsíce listopadu 2014 až do 24.12.2014 se pak obžalovaná této trestné činnosti dopouští jak ve variantě „*mařila výkon rozhodnutí soudu tím, že bez závažného důvodu nenastoupila na výzvu soudu trest odnětí svobody*“, tak ve variantě, „*jiným způsobem se neoprávněně bránila nástupu výkonu trestu odnětí svobody*“. Obžalovaná V. se totiž jednak za pomoci obžalované K. a obžalované D. snažila o opětovný odklad výkonu trestu odnětí svobody podle § 322 odst. 3 tr. řádu, ač věděla, že těhotná není, a proto ke znaleckému zkoumání za sebe poslala dříve spoluobžalovanou D., jednak přes objektivní existenci výzvy k nástupu výkonu trestu odnětí svobody, která jí byla prokazatelně doručena do vlastních rukou 16.10.2014, do výkonu trestu odnětí svobody ve věci Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 3T 117/2010, nenastoupila (resp. nastoupila až 24.12.2014) poté, co se dozvěděla, že její těhotenství bylo ukončeno, závažné zdravotní důvody, bránící výkonu trestu odnětí svobody, tak u ní odpadly, přičemž na rozdíl od předcházejícího období předmětná výzva k nástupu výkonu trestu stále existovala a byla účinná. Tím, že obžalovaná v trestním řízení předložila prokazatelně nepravdivou lékařskou zprávu, čeho si musela být vědoma, pak naplnila všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy posudku a nálezu dle § 350 odst. 2 tr. zákoníku. Co do subjektivní stránky se obžalovaná V. obou žalovaných přečinů dopouští v jednoznačném úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jak správně uzavírá nalézací soud, přičemž tento závěr je odůvodněn zejména zjištěným motivem jednání obžalované, vyhnout se nástupu pravomocně uloženého trestu odnětí svobody.

I v případě obžalované K. soud prvního stupně její jednání kvalifikoval zcela správně, když tato jednáním popsaným ve skutkové větě napadeného rozsudku úmyslně spoluobžalované V. umožnila spáchání trestného činu, spočívající v tom, aby tato mařila výkon rozhodnutí soudu tím, že se jiným způsobem brání nástupu výkonu trestu odnětí svobody. Rovněž u obžalované K. se odvolací soud ztotožňuje s hodnocením subjektivní stránky jejího jednání ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jak je posoudil nalézací soud.

Při ukládání trestu nalézací soud respektoval veškerá zákonná kritéria ustanovení § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1, 3 tr. zákoníku.

Obžalované V. byl správně ukládán trest úhrnný za jí nejprísněji trestný spáchaný přečin podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud soud prvního stupně obžalované za konkurence okolností přitěžujících, přičemž z nichž nejzávažnější je předchozí odsouzení obžalované, ukládá trest odnětí svobody mírně nad polovinou zákonné výměry, rozhodně takový trest nelze označit za trest nepřiměřeně přísný. Zcela správným je i závěr soudu prvního stupně, že u obžalované nejsou dány podmínky pro to, aby jí byl trest ukládán jinak než jako nepodmíněný, a to zejména s ohledem na její předchozí odsouzení. Jelikož však před spácháním nyní projednávaných přečinů obžalovaná nebyla ve výkonu trestu odnětí svobody, v souladu se zákonem byla dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro výkon trestu zařazena do věznice s dozorem.

I v případě obžalované K. nelze než označit trest, uložený na spodní ¼ zákonné trestní sazby, jako zcela přiměřený. Je zřejmé, že nalézací soud zde zohlednil zejména menší podíl obžalované na spáchané trestné činnosti. Pokud je pak trest obžalované ukládán jako nepodmíněný, za situace, kdy tato již byla v minulosti pro trestnou činnost odsouzena, nelze soudu prvního stupně ničeho vytýkat. Zákonným je i výrok o zařazení obžalované pro výkon

trestu do věznice s dozorem dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a to ze stejného důvodu jako u obžalované V..

S ohledem na shora uvedené odvolacímu soudu nezbylo než podaná odvolání obou obžalovaných zamítnout jako nedůvodná ve smyslu § 256 tr. řádu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 21. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Brázdová

Mgr. Adam Kafka v.r.
předseda senátu